

Skatteministeriet

1. marts 2016
J.nr. 16-0132667

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 216 af 2. februar 2016 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pelle Dragsted (EL).

Karsten Lauritzen

/ Peter Bach-Mortensen

Spørgsmål

Ministeren bedes redegøre for, om de elasticiteter, der anvendes til beregningen af dynamiske effekter ved en topskattelettelse, medtager overførselsindkomster i de nederste indkomstdeciler (jf. Bækgaard, *Elasticiteten af skattepligtig indkomst* – 2012).

Svar

Skatteministeriets beregninger af dynamiske effekter af ændringer i personskatter mv. følger ministeriernes sædvanlige regneprincipper, hvor der som udgangspunkt skønnes over adfærdsvirkningen i form af ændringer i arbejdsudbuddet. Ved opgørelse af de afledte effekter heraf er indregnet ændringer i skatteprovenu, herunder indtægter fra både personskatter, moms og afgifter, samt ændringer i udgifter til sociale ydelser. De pågældende beregningsprincipper for adfærdsvirkninger af skat på arbejde har bl.a. været anvendt af Skattekommissionen, jf. Skattekommissionens rapport *Lavere skat på arbejde*, februar 2009, og metoden er bl.a. dokumenteret i *Fordeling og Incitament* 2002, Finansministeriet, juni 2002.

Virkningerne på arbejdsudbuddet af ændringer i personskatter er sammensat af en deltageseffekt og en timeeffekt. *Deltageseffekten* angiver ændringen i antallet af beskæftigede, når gevinsten ved at være i beskæftigelse frem for at være på overførselsindkomst ændres. *Timeeffekten* angiver ændringen i antallet af arbejdstimer for allerede beskæftigede personer ved ændringer i den marginale gevinst af den sidst tjente krone. Der henvises i øvrigt til besvarelsen af *Skatteudvalgets spørgsmål nr. 214 af 2. februar 2016* for en nærmere beskrivelse af den anvendte metode.

Den specifikke funktionelle form, der ligger til grund for beregningerne af ændringer i arbejdsudbuddet målt i timer, er taget fra et studie på danske data fra 2001: *Overtime Work, Dual Job Holding and Taxation*, Frederiksen, Graversen og Smith, 2001. Dette studie har bl.a. også været anvendt af De Økonomiske Råd. Parametrene i arbejdsudbudsfunktionen er skaleret, så der opnås en gennemsnitlig lønvægtet substitutionselasticitet på 0,1, hvilket svarer til resultaterne i det omtalte studie af Frederiksen m.fl. (2001).

En række andre studier på danske data fra de senere år, herunder Bækgaard, *Elasticiteten af skattepligtig arbejdsindkomst*, 2012 – som der henvises til i spørgsmålet – undersøger, hvordan den skattepligtige arbejdsindkomst påvirkes af ændringer i marginals-katten på arbejdsindkomst. Dette studie er ikke direkte sammenligneligt med Frederiksen m.fl. (2001), men peger også på, at en nedsættelse af marginals-katten fører til en forøgelse af arbejdsindsatsen i bred forstand. Dette resultat bekræftes også overvejende i internationale studier.

Med den af ministerierne normalt anvendte metode har en nedsættelse af topskatten kun lille virkning på arbejdsudbuddet via deltageseffekten, idet nedsættelsen er målrettet personer med forholdsvis høje arbejdsindkomster (og kun i begrænset omfang berører personer i de nederste indkomstdeciler). En topskattenedsættelse forudsættes således primært at påvirke arbejdsudbuddet gennem et øget antal arbejdstimer blandt personer, der i forvejen er i beskæftigelse, dvs. via timeeffekten, jf. nærmere beskrivelse ovenfor.

Det bemærkes, at studiet af Frederiksen m.fl. (2001) er baseret på data fra en spørgeskemaundersøgelse, som omfatter både beskæftigede og ledige. I studiet skelnes der mellem frivilligt ledige (personer, der ikke søger job) og ufrivilligt ledige (personer, der er job-søgende). For sidstnævnte gruppe forudsættes en ugentlig arbejdstid på 37 timer. Idet data i analysen omfatter et vist antal ledige, kan det ikke afvises, at de estimerede elasticiteter for timearbejdsudbuddet indeholder et bidrag fra deltagelseeffekten – hvilket isoleret set kan bidrage til, at elasticiteterne overvurderes, jf. også *Boks 7.1 i Fordeling og Incitament* 2002, *Finansministeriet, juni 2002*.

En række andre forhold kan i øvrigt isoleret set trække i retning af både en overvurdering og en undervurdering af elasticiteternes størrelse. Den grundlæggende beregningsmæssige antagelse om en gennemsnitlig lønvægtet substitutionselasticitet på 0,1 pct. anses således fortsat for et robust skøn.